

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. С.З., 15.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на четиринадесети май през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Атанас Д. Атанасов Въззивно гражданско дело № 20265500500295 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.435, ал.2 и сл. от Гражданския процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по жалба на Д. Н. Т., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., кв. „****“, действаща чрез адв. Г. К., срещу Постановление от 19.03.2026 г. на Държавен съдебен изпълнител /ДСИ/ по изп.д. № 248/2023 г. по описа на Съдебно-изпълнителната служба /СИС/ при Районен съд - С.З., с което на основание чл.528, ал.5 вр. с чл.527, ал.3 от ГПК на жалбоподателката е наложена глоба в размер на 200 евро.

Жалбоподателката обжалва постановлението, като счита същото за неправилно и незаконосъобразно с доводи, че не е допуснала неизпълнение на свое задължение за предаване на децата, а неизпълнението на режима на лични отношения на бащата с двете му непълнолетни дъщери се дължало на тяхното нежелание да се виждат с него.

Отделно от това сочи, че налагането на глоба не е било поискано от възискателя, както и че размера на наложената глоба – 200евро, е завишен и несъответен на семейното и материалното положение на майката, тъй като същата страда от онкологично заболяване и провежда лечение, за което пътува до специализирана клиника. В подкрепа на тези твърдения прилага два броя медицински експертизи.

Претендира отмяната на обжалваното постановление, а при евентуалност намаляване на размера на глобата от 200 евро на 50 евро.

Взискателят И. Т. М. не е подал възражение.

В мотивите си ДСИ изразява становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания и материалите по изпълнителното дело, намери за установено следното:

Жалбата допустима, тъй като е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащо на обжалване от длъжника действие на съдебния изпълнител в хипотезата на чл. 435, ал.2, т.1 от ГПК.

По същество жалбата е неоснователна, а съображенията за това са следните:

От приложеното копие от Изпълнително дело № 20235530400248 по описа на СИС при Районен съд С.З. се установява, че изпълнителното производство е образувано на 10.05.2023 г. по молба на възискателя И. Т. М. против Д. Н. Т. и приложения към нея изпълнителен лист от 14.03.2023 г., издаден от Районен съд - С.З. по гр.д. № 1279/2018 г., относно определения с постановеното по същото дело съдебно решение № 438/08.05.2018 г. режим на лични контакти на бащата И. Т. М. с децата М.И.М. и Е.И.М..

На 10.05.2023 г. до длъжника по изпълнителното дело Д. Н. М.а (след прекратяване на брака Т.) е изпратена покана за доброволно предаване на дете съобразно постановления от съда режим на лични контакти между бащата И. Т. М. и децата М.И.М. и Е.И.М., а именно: „Всяка втора и четвърта събота и неделя от месеца от 18:00 часа на петъкния ден, до 20:00 часа на неделния ден, с преспиване, както и 30 (тридесет) календарни дни през лятото в периода 01.06 до 01.09, което време да не съвпада с платения годишен отпуск на майката“.

Поканата е връчена на Д. Н. М.а на 12.05.2023 г.

На основание чл.528, ал.2 от ГПК с поканата за доброволно изпълнение ѝ е указано, че в тридневен срок от съобщението следва да съобщи на съдебния изпълнител дали е готова да предаде децата в определеното място и време, дали са налице пречки за своевременното изпълнение на задължението, както и да посочи в кое място и време е готова да предаде децата.

Указано ѝ е още, че при неизпълнение на това задължение, ще ѝ бъде наложена глоба по чл.527, ал.3 от ГПК в размер на 400 лв., както и че при липса на доброволно изпълнение, децата ще бъдат отнети принудително и ще бъдат предадени на възискателя със съдействието на полицейските органи и кмета на общината, района или кметството.

В изпълнение на указанията Д. Н. Т. е уведомила съдебния изпълнител, че пречка за осъществяването на режима на лични контакти е нежеланието на двете деца да общуват с бащата.

От м.юни 2023 г. бащата периодично е уведомявал съдебния изпълнител, че режимът му на лични отношения с децата не се изпълнява

На 10.01.2024 г. на длъжника по изпълнителното дело Д. Н. Т., са връчени 8 броя покани за доброволно изпълнение (л.26-33) с изх. № 245; 246; 247; 248; 249; 250; 251 и 252, за доброволно предаване на децата М.М. и Е.М. на бащата И. Т. М. съответно за дати: 12.01.2024 г.; 26.01.2024 г.; 09.02.2024 г. и 23.02.2024 г.

На 21.03.2024 г. до длъжника по изпълнителното дело Д. Н. Т., чрез пълномощника ѝ адв. С.Р., са изпратени 6 (шест) броя съобщения (л.68 - 73) с изх. № 2994; 2995; 2996; 2997; 2998 и 2999, за доброволно предаване на децата М.М. и Е.М. на бащата И. Т. М. съответно за дати: 29.03.2024 г.; 12.04.2024 г. и 26.04.2024 г.

Всичките шест съобщения са връчени на адв. С.Р. на 02.04.2024 г.

Други покани и съобщения за доброволно предаване на дете до длъжника не са изпращани. Режимът на лични отношения не е бил осъществен, като за всяка от датите Д. Н. Т. е уведомила ДСИ, че режимът няма да се осъществи поради нежеланието на децата.

С писмо с изх. № 510/16.01.2024 г. (л.37) е изискано от Дирекция „Социално подпомагане“ – гр.С.З. съдействие за отстраняване на пречките за своевременното изпълнение на задължението и за разясняване на длъжника, а по необходимост и на децата на предимствата на доброволното изпълнение и неблагоприятните последици от неизпълнението на съдебното решение. Изискан е социален доклад и план за действие.

В постъпилото от Дирекция „Социално подпомагане“ – гр.С.З. писмо (л.42) с вх. № 826/31.01.2024 г. се твърди, че с двамата родители са проведени срещи, същите са информирани за законовите разпоредби на ЗЗДет., СК и НК, за последиците от неизпълнение на съдебното решение, за възможността за ползване на социални услуги. Предприети са мерките по чл. 23 от ЗЗДет., като страните са насочени към Център за обществена подкрепа /ЦОП/ на Община С.З..

По данни на ЦОП единствено бащата И. М. е съдействал и е посещавал договорените срещи. Д. Т. е декларирала невъзможност за посещение.

В делото са налични множество заявления и сигнали от бащата И. М., за неосъществен режим на лични контакти с децата, за което на длъжника Д. Н. Т. са налагани глоби, свързани с неизпълнение на постановления от съда режим, както и за неизпълнение разпореждане на съдебния изпълнител.

Видно е също така, че ДСИ със съобщение с изх. №6869/04.07.2024 г. на основание чл.528, ал.4 от ГПК е указал на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – гр. С.З., да издаде заповед на основание чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет, за включване на Д. Т. и И. М., а по преценка и на децата М.М. и Е.М., в програма за ползване на услуга, свързана с мярката за закрила в семейна среда по чл.23, т.6 от ЗЗДет. „Социална работа за улесняване на връзките между децата и родителите и справяне с конфликти и кризи в отношенията“.

Във връзка с това са издадени заповед № ЗД/Д-СТ-099/22.07.2024 г. и заповед № ЗД/Д-СТ- 098/22.07.2024 г., които са обжалвани от жалбоподателката Д. Н. Т., първоначално пред по горестоящия административен орган, а в последствие и пред Административен съд - С.З., за което са образувани АД №770/2024 г. и АД № 771/2024 г., като и с двете решения жалбите се отхвърлят като неоснователни.

Решенията на Административен съд - С.З. са били обжалвани от Д. Н. Т. пред Върховния административен съд, като са образувани КД № 6914/2025 г. и КД № 6915/2025 г.

И с двете решения на Върховния административен съд се оставят в сила решенията на първоинстанционния административен съд.

От мотивите, изложени в двете решения на съдията от Административен съд - С.З. става ясно, че е установено срещите между децата М. и Е.М. и техния баща не само да не се провеждат редовно, но по-скоро да имат инцидентен характер и за кратко време (в повечето случаи за няколко минути пред входа на блока), което очевидно няма как да осигури пълноценен контакт на бащата и дъщерите му. Посочено е, че въпреки декларативните изявления на Д. Т., че по никакъв начин не възпрепятства контактите и срещите на дъщерите си с техния баща, от доказателствата по делото се установява, че именно майката със своите действия е ограничавала контакта на децата с бащата, препятствала е работата на социалните работници, отказала е ползването на социална услуга, която самата тя определя като ненужна. Дори и децата да отказват контакти с баща си, необходимо е от страна на майката да се положат усилия за преодоляване на тези нагласи у децата и да се насърчи общуването им с техния баща. Подобно поведение от страна на майката Д. Т. не се установява и по делото. Тъкмо обратно - материалите сочат умишлено възпрепятстване от Д. Т. осъществяването на режима на лични отношения между бащата и децата, което без съмнение води до отчуждаване между М. и Е.М. и техния баща И. М., създаващ риск за психо - емоционалното развитие на непълнолетните деца.

От материалите по изпълнителното дело може да се направи извод, че в голяма степен формираните в децата нагласи, че спазването на определения от съда режим на лични контакти с баща им зависи от тяхното желание/нежелание да се виждат/ общуват с него, са изградени въз основа на поведението на другия родител, отричащ необходимостта от осъществяване на режима на лични отношения и общуване на децата с баща им.

Съгласно съставения констативен протокол от 19.03.2026 г., съдебният изпълнител е установил, че не съществуват пречки за осъществяване на режима за периода 18:00 ч. на 13.03.2026 г. – 20:00 ч. на 15.03.2026 г., но режимът не е бил осъществен поради умишлено възпрепятстване от страна на Д. Н. Т..

Настоящия съдебен състав намира, че обжалваното постановление е правилно и законосъобразно.

Изпълнение на задължението да предаване на дете е уредено в чл.528 от ГПК.

Съгласно ал. 1 на посочената разпоредба когато пристъпва към изпълнение на задължение за предаване на дете, както и на задължението за последващо връщане на детето, съдебният изпълнител кани длъжника да изпълни доброволно в определеното място и време.

Поканата за доброволно изпълнение трябва да бъде връчена на длъжника по възможност две седмици, но не по-късно от една седмица преди

определеното време за предаване на детето.

В ал.2 и ал.3 на чл.528 ГПК се предвижда задължение на длъжника в тридневен срок от връчването на поканата да съобщи на съдебния изпълнител: 1. готов ли е да предаде детето в определеното място и време; 2. какви пречки за своевременното изпълнение на задължението съществуват; 3. в кое място и време е готов да предаде детето. За неизпълнение в срок на задължението по ал. 2 съдебният изпълнител налага на длъжника глоба по чл. 527, ал. 3 и при необходимост постановява принудителното му довеждане.

Алинея 4 предоставя възможност на съдебният изпълнител да поиска от Дирекция "Социално подпомагане" съдействие за отстраняване на пречките за своевременното изпълнение на задължението и за разясняване на длъжника, а при необходимост и на детето, на предимствата на доброволното изпълнение и неблагоприятните последици от неизпълнението на съдебното решение. Съдебният изпълнител може да поиска от Дирекция "Социално подпомагане" да предприеме подходящи мерки по чл. 23 от Закона за закрила на детето, а при необходимост - от полицейските органи - вземането на мерки по чл. 65 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Член 528, ал.5 ГПК предвижда, че ако длъжникът не изпълни доброволно, съдебният изпълнител може да му налага глоба по чл. 527, ал. 3 за всяко неизпълнение, както и със съдействието на полицейските органи и кмета на общината, района или кметството да отнеме детето принудително и да го предаде на взискателя.

В случая Д. Н. Т. е била уведомена за своите задължения, произтичащи от изпълнителния лист, с връчването на поканата за доброволно изпълнение на 12.05.2023 г., като изрично ѝ е указано че бащата има право да ги взема при себе си съобразно определения от съда режим. С поканата същата е била уведомена за задължението си по чл.528, ал.2 от ГПК, като са ѝ указани последиците по чл.527, ал.3 от ГПК.

Впоследствие от страна на жалбоподателката е последвало неизпълнение.

Съгласно Констативен протокол с изх. № 5150/19.03.2026г. (л.416), съдебният изпълнител е установил, че Д. Н. Т. умишлено е възпрепятствала осъществяването на режима на лични отношения между бащата И. Т. М. и децата М.М. и Е.М. постановен със съдебно решение № 438/08.05.2018г. по гр.д. №1279/2018г. по описа на Районен съд С.З. през следния период: 18:00 ч. на 13.03.2026 г. – 20:00 ч. на 15.03.2026 г., като върши противното на това, което с решението е задължена да върши, поради което при спазване на реда по чл. 528, ал.5 от ГПК и на основание с чл.527, ал.3 от ГПК във връзка с чл. 93 и чл. 91 от ГПК, ДСИ е наложил глоба в максималния размер от 200,00 евро. По делото не са постъпвали уведомления от Д. Т. за наличие на пречки за своевременното изпълнение на задължението, както и не са представени доказателства от нейна страна, че прави опити за подобряване на отношенията между родители и деца.

Във връзка с констатациите в протокола от 19.03.2026 г. е издадено обжалваното Постановление изх. № 5151/19.03.2026 г., с което е наложена глоба в размер от 200,00 евро на Д. Н. Т..

Съдът намира, че е безспорно установено неизпълнение от страна на жалбоподателката.

Това е така, доколкото по делото не се спори, а и от изготвения в изпълнителното производство констативен протокол от 19.03.2026 г. е видно, че на посочената в постановлението дата децата не са били предадени на бащата за осъществяване на режима му на лични отношения.

Същевременно по делото няма данни Д. Н. Т. да е подала уведомление до съдебния изпълнител за наличие на уважителни причини, които да правят невъзможно своевременното изпълнение на задължението, като това обстоятелство е съобразено и в обжалваното постановление.

Доколкото в случая майката – длъжник не е изпълнила задължението си за доброволно предаване на децата, законосъобразно съдебния изпълнител ѝ е наложил глоба от 200 евро, чийто размер настоящия съдебен състав намира за съобразен с конкретните обстоятелства по делото.

Неоснователно е оплакването, че непълнолетните деца се явяват длъжници в изпълнителното производство, доколкото непълнолетните, съгласно разпоредбата на чл. 28, ал.2 ГПК, извършват съдопроизводствени действия лично, със съгласието на родителя си, то майката не носи отговорност за неизпълнението на режима, което се дължи на нежеланието на децата да се виждат с баща си.

Задължението за предаване на дете е на родителя, комуто съдът е предоставил упражняването на родителските права, и той е длъжен да мотивира децата да поддържат контакти с неупражняващия родителските права родител, за да може връзката между родите и дете да се изгради по пълноценен начин.

В конкретния случай именно нежеланието на майката стои в основата на неосъществяването на лични отношения между бащата и двете деца, т.к. в продължителен период от време тя е бездействала и не е направила никакви опити да съдейства за изграждането на стабилни отношения между бащата и дъщерите му, като всячески е препятствала и опитите на различните държавни органи и институции да окажат съдействие в тази насока.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че постановлението за наложената поредна глоба е законосъобразно.

Наложена глоба в максимален размер от 200,00 евро е законосъобразна и по размер, предвид че предходно наложените глоби не са стимулирали Д. Н. Т. да започне да спазва съдебното решение.

Предвид изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че подадената жалба е неоснователна, поради което следва да бъде оставена без уважение.

Водим от горните мотиви и на основание чл.437, ал.4 от ГПК Окръжен съд – С.З.

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на Д. Н. Т., ЕГН – *****, с адрес: гр.С.З., кв. „****“, срещу Постановление от 19.03.2026 г. на Държавен съдебен изпълнител по изп.д. № 248/2023г. по описа на Съдебно-изпълнителната служба при Районен съд - С.З., с което на основание чл.528, ал.5 вр. с чл.527, ал.3 от ГПК ѝ е наложена глоба в размер на 200 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____